

ПРОТОКОЛ

№ 200

гр. Пазарджик, 12.04.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Венцислав Ст. Маратилев

Членове: Димитър П. Бозаджиев
Ани Харизанова

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
Сложи за разглеждане докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно
гражданско дело № 20235200500161 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 09:45 часа се явиха:

Жалбоподател „НЕСТ СТРОЙ“ ЕООД - явява се управителя Л. И. С.,
както и процесуалният представител адвокат П. К. М., редовно упълномощена
от преди. Представя адвокатско пълномощно и договор за правна защита и
съдействие за настоящата инстанция.

Жалбоподателят Л. И. С. се явява лично и с адвокат П. К. М..

Ответникът „АКТЪС“ ЕООД, редовно призовани, законен представител
не се явява. Не се явява и процесуалният му представител адв. Х..

Съдът докладва постъпила молба от „Актъс“ ЕООД от управителя С.С.,
чрез пълномощника му адв. Х.. В същата е посочено, че поради служебна
ангажираност, пълномощникът е възпрепятстван да пътува за насроченото
днешно съдебно заседание. В тази връзка се моли да бъде даден ход на
същото и делото да се гледа в нейно отсъствие. Поддържа се подадения
отговор на въззивната жалба, като се визира, че няма да се сочат нови
доказателства. В случай, че бъде преценено, че делото е изяснено от
фактическа страна и бъде даден ход на устните състезания се моли, да се
отхвърли въззивната жалба, като се счита че първоинстанционното решение е
валидно, допустимо и правилно, по съображенията, изложени в писмения
отговор по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК. Моли се, ако се счете за необходимо,
да бъде предоставен срок за депозиране на писмена защита, в която да бъдат

изложени подробни аргументи по същество на поставения за разглеждане спор. Моли се за присъждане на направените в производството по делото разноски, съгласно списък, който е приложен към настоящата молба. По отношение на размера на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение се прави изрично възражение за прекомерност. Ако въззивната жалба бъде уважена, се моли съдът да присъди по-нисък размер на разноски в тази им част. Към молбата е приложено платежно нареждане, договор за правна защита и съдействие и списък на разноски.

По хода на делото.

Адв. М. – Да се даде ход на делото.

Съдът, при условията на чл.142 ал.1 от ГПК,

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл.268 ал.1 от ГПК, ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО:

С Решение №76/20.01.2023г., постановено по гр.д.№2359/2021г. по описа на РС- Пазарджик е по иска на „Актъс“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, представлявано от управителя С.Г.С., чрез адв.М. Б. Х.- САК, със съдебен адрес: гр.****, ап. ляво против „Нест Строй“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, представлявано от управителя Л. И. С. и Л. И. С., с ЕГН *****, с адрес: гр.***, с правно основание чл.415, ал.1 от ГПК е признато за установено, че „Нест Строй“ ЕООД, ЕИК *** и Л. И. С., с ЕГН *****, дължат на „Актъс“ ЕООД солидарно сумата от 25000лв.- главница /заявена като частична от сума в размер на 114192лв./, представляваща подлежащо на връщане възнаграждение по развален договор за строителство от 22.06.2020г., както и обезщетение за забава върху главницата в размер на законната лихва, считано от датата на подаване в съда на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК- 12.03.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена Заповед №536 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК на 16.03.2021г. по ч.гр.дело №949/2021г. по описа на РС- Пазарджик.

Осъден е „Нест Строй“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, представлявано от управителя Л. И. С. и Л. И. С., с ЕГН *****, с адрес: гр.***, да заплатят на „Актъс“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.***, представлявано от управителя С.Г.С., с пълномощник адв.М. Б. Х.- САК, със съдебен адрес: гр.****, ап. Ляво, разноски за исковото и за заповедното производство в размер общо на 3400лв.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от „Нест Строй“ ЕООД, чрез пълномощника ѝ адв.П. М. от АК- Пазарджик.

Твърди се, че обжалваното решение на първоинстанционния съд е неправилно, незаконосъобразно- постановено при съществено процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон.

В тази насока се сочи, че с обжалваното решение съдът е приел, че от представените счетоводни документи, както и от приетите и неоспорени заключения на допуснатите ССЕ и СТЕ се установява, че със заприходените за процесния обект материали и услуги може да се извърши обем на работа със стойност от 10831,23лв.

Приема се, че тъй като на основание чл.88, ал.1 ЗЗД, в частта му за изключенията относно договорите с продължително изпълнение, развалянето на договора има действие занапред /ex nunc/ и не засяга договорното основание на твърдяното от ответника изпълнение е следвало да се приеме, че искът е неоснователен до размера на извършените СМР- 61001лв.

Счита се, че общото правило на чл.62 от ЗЗД, според което кредиторът не може да бъде принуден да приеме изпълнение на части, не е приложимо в случая поради естеството на задълженията по договора за изработка в строителството. Налице е противоречие между мотиви и диапозитив.

Визира се, че неправилно е прието, че ответникът доказва обем на работа само за сумата от 10831,23лв. В тази връзка се сочи, че е игнорирано като доказателство, приетата и неоспорена електронна кореспонденция между страните, а именно имейл с приложен файл- отчет от ответника към ищеца за извършени СМР по видове и стойности от 20.08.2020г. за обекта на обща стойност 61001лв. /стр.226-227 от делото/. Същевременно, съдът приема като доказателство в интерес на ищеца електронната кореспонденция за направени валидни волеизявления по повод изпълнение и прекратяване на договора.

Приема се, че съдът /с оглед чл.9 и чл.154 от ГПК/ е следвало да приеме, че е извършена работа за 61001лв. Горното доказателство не е оспорено от ищеца, а и се подкрепя от останалите събрани писмени и гласни доказателства по делото- разписки от Изи пей за изплащани работни надници, свидетелски показания за извършен и заплатен труд на обекта, фактури за материали и услуги. Същите са обект и на приетите ССЧЕ и СТЕ.

Твърди се, че крайният извод на съда, че всичко, което е получено в резултат на отпадналото основание след разваляне на договора, следва да се върне, а развалянето има обратно действие е неправилен. Договорите с продължително действие като процесния /22.06.2020г.- 30.09.2020г./ се развалят за в бъдеще с арг. чл.88, ал.1 от ЗЗД.

Твърди се, че доказаното извършване на СМР води до неоснователност на претенцията на ищеца в размера й- 25000лв. и искът е следвало да се отхвърли като неоснователен, тъй като лисва неоснователно обогатяване. Не се е стигнало до несправедливо разместване на имуществени блага, което да доведе до обогатяване на едното лице и обедняване на другото.

Визира се, че са доказателства, че престиранияте СМР-та са приети/признати от получателя на услугата са събрани. В тази насока се сочи постъпилия от ТД на НАП София дневник за покупки по ЗДДС с включена от ищеца в него на окончателна фактура №103/14.10.2020г.

Приема се, че е погрешно схващането на съда, че издаването на авансови фактури и приемането на окончателната фактура касае само сключването на договора и възникване на задължението, което не било спорно.

Сочи се, че фактурата удостоверява двете насрещни престации- парична, като задължение на възложителя и услугата по конкретния обект, като задължение на изпълнителя. Противно на приетото от съда, връзката /основанието/ им по договора е очевидна, с оглед изричното им съдържание.

Твърди се, че приемането е осчетоводяването на фактура №103/14.10.2020г за 95160лв. доказва приемането на резултата от работата към този момент и за тази сума. В този смисъл се приема, че съдебният акт е в противоречие със съдебната практика.

Твърди се, че не е обсъдено изобщо наведеното възражение, че изпълнението по процесния договор е в резултат на неправилно превъзлагане

на работата, както и допуснатото в тази връзка искане да се представят от ищеца актове за междинни плащания, с които е следвало да се докаже стойността на видовете СМР към определена дата /Наредба №3/31.07.2003г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството/. В тази насока се сочи, че е представена и приета електронна кореспонденция, доказваща отношенията между страните, вкл. с „Хава инвест“ ЕООД и „Адорино“ ЕООД.

Визира се, че съдът е следвало да приеме, че към 15.10.2020г. са изпълнени СМР на стойност 95756,91лв. без ДДС при завършеност на текущия период от 86,38 процента. Соци се, че това е видно и от акт/сертификат за междинно плащане №8/15.10.2020г.

Приема се, че действително има разминавания в стойностите по фактури, отчет за изпълнени СМР и сертификат за междинно плащане, но очевидно е, че всички надхвърлят значително размера на исковата претенция и установяват значителния обем извършени СМР. Счита се, че тези релевантни факти са пренебрегнати от съда.

Твърди се, че с оглед на посоченото изводът, че липсват данни за конкретно извършени СМР към определена дата е необосновано. Напротив, „Актъс“ ЕООД е приел без възражения извършените СМР на процесните обекти, а работата на Л. С., пряко ангажиран в процеса по извършване на СМР е била приета от останалите участници в строителния процес. В този смисъл се визират показанията на св.П. С., която потвърждава наличието на такива актове/сертификата за междинно плащане, които сама е изготвяла като ръководител проект и е предоставяла за подпис на отговорните лица. Същата не е виждала и не знае за друг договор за изпълнение на процесните обекти освен този между „Актъс“ ЕООД от една страна и „Хава инвест“ ЕООД и „Адорино“ ЕООД от друга страна, а Л. е работел за неговото изпълнение с оглед показанията й. Приема се, че всички тези доказателства са negliжирани от съда.

Твърди се, че са игнорирани и доказателствата за това, че е уговорен по-дълъг срок на договора.

Соци се, че съдът не е съобразил чл.87, ал.1 от ЗЗД относно уведомяване на насрещната страна за последиците, които ще настъпят в нейната правна сфера и даването на подходящ срок за изпълнение, доколкото,

ако в допълнителния срок, длъжникът изпълни, ефектът от развалянето няма да настъпи.

Твърди се, че безспорно сключеният между страните писмен договор на 22.06.2020г. е договор за изработка по смисъла на чл.258 и сл. от ЗЗД и доколкото е сключен между търговци в изпълнение на основната им дейност, сделката е търговска.

Приема се, че от действията на страните не може да се заключи, че е налице пълно неизпълнение на договора и че ищецът е целял неговото разваляне с обратна сила. Въпреки отправеното предизвестие за разваляне на договора от 09.11.2020г. отношенията между двете страни по договора продължават, както преди и за това свидетелства електронната кореспонденция, с която се поръчват от изпълнителя и се одобряват от възложителя още материали за изпълнение на СМР по договора. Едновременно с това въпреки отправеното предизвестие на 09.11.2020г. с твърдения за почти пълна липса на изпълнение на договора, в същия месец ноември 2020г. ищецът претендира пред НАП ползване на ДК по фактурите и го получава без възражения.

Счита се, че крайно нереалистично, както от фактическа, така и юридическа страна е да се приема, че е налице пълно неизпълнение по договора и че направеното изпълнение не е прието от възложителя. В този смисъл се приема, че иска е неоснователен, тъй като до размера на получените аванси работата очевидно е приета от възложителя, а развалянето с арг. от чл.88, ал.1 от ЗЗД има действие занапред.

Твърди се, че е направено възражение за размера на иска още с писмения отговор, но и то не е коментирано от съда. Получената сума по авансови фактури е с включен ДДС, която сума е начислена от получателя и съответно приспадната под формата на данъчен кредит от ищеца, за което има доказателства по делото. Въпреки това неправилно претенцията се уважава в размер с включен ДДС, което неоснователно я завишава.

Счита се, че атакуваното решение е постановено при необсъждане на направени възражения и доказателствата поотделно и в съвкупност и в противоречие със ЗЗД. Визира се, че познавателната дейност на съда, като инстанция по същество следва да се основава на процесуалните, логическите и опитните правила, а не на избирателно/изолирано/ изградени тези и

предположения. Така се приема, че дори да е изпълнена някаква част от СМР, за тях не било направено възражение за прихващане. Визира се, че не е налице и хипотеза на еднородни насрещни вземания, а реалното изпълнение по договора е установено надлежно.

Искането е да се уважи подадената жалба и се отмени обжалваното решение.

В срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- „Актъс“ ЕООД, представлявано от управителя С.Г.С., чрез пълномощника му адв.М. Х..

В него се приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо, постановено при правилно възприета от съда фактическа обстановка, отговаряща на събраните и приети по делото доказателства, подведена правилно под съответните разпоредби на закона.

В тази насока относно доводите за извършените по договора СМР се сочи, че в производството по иск с правно основание чл.55, ал.1 ЗЗД в тежест на ответника е да установи пълно и главно наличието на правно основание за получаване на претендираната от ищеца сума. Приема се, че в настоящия случай, ответниците само твърдят наличието на такова „основание“, но не са провели успешно доказване на твърдението си.

Твърди се, че през цялото времетраене на производството по делото, многократно е изменено становището, в какъв обем СМР са изпълнени- от посочването в отговора на исковата молба, че договорът на който се позовава ищецът е изпълнен, при това без забележки, т.е. че това са всички работи на стойност 648 950,84лв. без ДДС, през изявлението в открито съдебно заседание на 31.10.2022г. на процесуалния представител на ответника и на самия ответник, че става въпрос само за определени видове и размери СМР, със стойност 10 000лв. до твърдението в устните състезания по делото и в писмената защита, че работите са на стойност около 61000лв.

Сочи се, че в нито един момент ответниците не са конкретизирали твърдението си, с посочване на кои точно като вид и колко по обем строително-монтажни работи са изпълнили, макар това да е твърдяното от тях основание за задържане на процесната сума и да носят доказателствената тежест за това. Възнаграждение по договор за строителство би се дължало едва при престиране от изпълнителя на някаква полезна за възложителя

работа, независимо от това дали ще се приеме, че договорът е такъв за продължително изпълнение или не. А той в случая и не е.

Твърди се, че договорът за предоставяне на определен вид услуги може да бъде определен като такъв за продължително или периодично изпълнение, само ако изпълнителят е поел задължението да извършва една и съща по вид дейност през целия срок на договора, например охранителна дейност. Но когато изпълнителят е поел задължение да извършва различни по естеството си дейности в различните етапи, а не задължение за непрекъснато извършване на една и съща дейност за целия срок на договора, разделен на етапи, договорът не е за периодично или продължително изпълнение. Уговарянето на разсрочено плащане и на график за извършване на работата само по себе си не е достатъчно да се приеме, че договорът е с продължително или периодично изпълнение.

Визира се, че с приетото по делото заключение по извършените ССЧЕ е установено единствено, че „Нест Строй“ ЕООД е разполагало с материали и е ползвало услуги, отнесени в неговото счетоводство към възложения му обект на стойност 10 868,86лв., което отнасяне е потвърдено от вещото лице, че би могло да се манипулира. Съобразно извършената СТЕ сумата дори е малко по-малка- 10 831,23лв., като според вещото лице част от материалите са спомагателни и няма как да се вложат в изработеното.

Сочи се, че е твърдяно, че са заплащани суми за “надници на работници” на процесния обект чрез платежната система „Изи пей“, като в удостоверение на това са били представени разписки с различни имена, суми и основания. След оспорването им от ищеца, ответникът е твърдял, че ще подкрепи твърдението си със свидетелски показания, но така и не го е направил с изключение на една или две суми.

Твърди се, че дори и да се предположи, че с тези материали, услуги и труд, изпълнителят е успял да изпълни някаква част от възложените му СМР. то за да има право на възнаграждение следва те да са полезни за възложителя.

Твърди се, че в светлината на разваляне на договора и отпадането му с обратна сила е следвало да бъде установена и тяхната стойност.

По отношения на твърденията, че СМР са приети от „Актъс“ ЕООД се твърди, че няма приемане от страна на последния, на каквито и да е извършени от „Нест Строй“ ЕООД строително-монтажни работи по

сключения между страните договор. Това не е направено нито по разписания в договора начин- с приемно- предавателен протокол (т. 8.2.7., буква с/ от договора), нито на това сочи и осчетоводяването на издадените от ответника „Нест Строй“ ЕООД фактури за авансови плащания.

Визира се, че съгласно т.8.2.4. отключения между страните договор изрично е уговорено, че „приемането на извършените работи не може да се замества с извършването на плащания. Плащането не е равнозначно и не означава приемане на извършените работи.

Твърди се, че в разглеждания случай, по сключването на договора не се спори, като в самите фактури е разписано, че те са в аванс. Включително и във фактура №103/14.10.2020г. не се съдържа описание на конкретно навършени СМР.

Сочи се, че многократно е било заявено, че актове за приемане на СМР с „Нест строй“ ЕООД не са подписвани, тъй като ответното дружество въобще не е изпълнило подлежащи на приемане такива. Такива не са и представени по делото от ответника.

Визира се, че искането към ищеца е било за представяне на актове за междинни плащания по договор, по който ответникът не е страна, сключен между „Актъс“ ЕООД, „Хава инвест“ ЕООД и „Адорино“ ЕООД и са свързани с изпълнението на ищеца по този договор, а не е това на ответника по процесния договор.

Твърди се, че тези актове, не се съхраняват, нито от третите лица, от които бяха изискани по реда на чл.192 от ГПК „Хава инвест“ ЕООД и „Адорино“ ЕООД, „МГ Консулт“ ЕООД и „Котулова консулт“ ЕООД, нито от ищеца „Актъс“ ЕООД. Задължение за съхраняването им също няма. Особено пък в Наредба №3/31.07.2003г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, защото това не са актове, с които се удостоверява спазването на изискванията към строежите по чл.169, ал.1 и 3 ЗУТ по чл.1, ал.2 от Наредбата.

В тази връзка се сочи, че санкцията чл.161 от ГПК не е оправдана, защото ищецът не е създал каквито и да е пречки за събирането на тези документи. От друга страна, те и не доказват извършването от ответника на никакви работи, на причина, че той не е страна по тях.

Сочи се, че представеният от ответника по делото акт/сертификат за междинно плащане №8/15.10.2020г., всъщност представлява разпечатка от компютър, без подписи на страни, без данни подписан ли е от възложителя и одобрен ли е от него.

Визира се, че св.П. С. заявява в о.с.з.- 07.06.2022г., че е изготвяла актове и сертификати за междинни плащания, но не в контекста, в който ответникът е представил изявлението й. Същата свидетелства, че не и е известен договорът, сключен между „Актъс“ ЕООД и „Нест Строй“ ЕООД и не е запозната с последното дружество като изпълнител на обекта, а само с Л. С., като представител на ищеца, поради което е очевидно, че тя не говори за актове разписани с „Нест Строй“ ЕООД.

Относно възражението на ответника, че неизпълнението по процесния договор е в резултат на неправилно превъзлагане от ищеца се приема, че е нормално, то да не бъде обсъдено от съда. В тази насока се визира от една страна, че ответникът следва да направи възраженията, които има в срока за отговор на исковата молба, а пропускането на този срок ги преклудира. От друга страна, ответникът следва и да докаже тези възражения. а в настоящия случа, това не е сторено.

По отношение на твърденията, че договорът не е развален се сочи, че по делото няма доказателства за съгласие между страните, срокът по договора да бъде удължен. Забавата на длъжника за изпълнение на задълженията му по договора и това, че комуникацията му с кредитора продължава, не е равнозначно на продължаване на срока, а свидетелство за надеждата на възложителя, че все пак ще последва някакво изпълнение, макар и неточно.

Твърди се, че след изчезването на изпълнителя от обекта, което и той самият признава, че се е случило се е наложило продължаване на срока, но договора на „Актъс“ ЕООД с неговите възложители „Хава инвест“ ЕООД и „Адорино“ ЕООД, в които смисъл е неточно цитираното във въззвивната жалба показание на свидетелката.

Твърди се, че в т.7.5.5. от договора е предвидена възможност за едностранно прекратяване на договора от възложителя в случай на забава на изпълнението продължила повече от 30 /тридесет/ дни. От изпратените на ответника електронни писма от м.11.2020г., и м. 03.2021г. се установява, че възложителят е упражнил това си право. Визираното в т.7.5.5. от договора

представлява форма на едностранно разваляне на договора, предвидена в рамките на свободата на договаряне, доколкото разпоредбите на чл.87 ЗЗД не са императивни.

Сочи се, че е невярно твърдението във въззивната жалба, че писмото от м.11.2020г. не е прието от съда като доказателствен материал по делото. То е представено първоначално с исковата молба без превод, но правилно не е прието от съда като доказателство, но същото отново е представено вече надлежно оформено, придружено със заверен превод и копие за ответника, в първото по делото ОСЗ и е приобщено като доказателство по делото, поради което съдът правилно го е съобразил. Още повече, макар в отговора на исковата молба, ответникът е оспорвал получаването му, но впоследствие то е било изрично признато. Съответно е признато и получаването на последващото електронно писмо от м.03.2021г. Отчетено е от съда и фактическото състояние на отношенията между страните по спора, за които данните по делото сочат, че те вече са били прекратени към датата на изпращане на електронното писмо.

Твърди се, че при предявен иск за връщане на платени по договор суми в хипотезата на чл.55, ал.1. предл.3 ЗЗД, спорът следва да се концентрира върху въпроса дали е основание за тяхното задържане. При безспорната установеност на напускането на обекта от ответника най-късно през м.10.2020 г., която се извежда от самото негово обяснение, дадено в ОСЗ по делото на 15.02.2022г., кореспондиращо и на останалите по делото доказателства, в т.ч. и показанията на всички разпитани свидетели, безспорно установено се явява, че съществуването на облигационна връзка между страните не е била налице.

Визира се, че от страна на ответника не е било предложено изпълнение и след получаване на исковата молба, нито ищецът би имал полза от такова, до колкото е довършил сам обекта и същият дори е въведен в експлоатация преди завеждане на делото.

Искането е да се остави без уважение подадената жалба и се потвърдите обжалваното решение.

С въззивната жалба и писмен отговор не са направени доказателствени искания.

Адв. М. – Поддържахме въззивната жалба и оспорваме писмения отговор. Нови доказателства няма да сочим.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ:

Адв. М.: - Ув. окр. съдии, от името на моя доверител ще Ви моля да отмените решението на първата инстанция. Считаме, че не е правилно, не е законосъобразно. Подробни съображения сме изложили във въззивната жалба.

Договорът за строителство, който е процесен, е договор с продължително действие и като такъв попада под разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от ЗЗД. Ето защо, е следвало да бъде развален за в бъдеще, а не с обратно действие и още повече тогава, когато в случая имаме извършени СМР. Затова, че са извършени СМР - та и уважаемият съд също сочи в мотивите си, приема, че са извършени такива. Въпреки това разваля договора с обратна сила, което считаме, че не е съобразено с материалната разпоредба на чл. 88, ал. 1 от ЗЗД. Затова, за доказателство категорично за това, че са извършени СМР - та и нещо повече, че те са приети от възложителя е включването на окончателната фактура, която моят доверител е издал за приключване на дадените аванси от страна на възложителя. Тази фактура е получена от възложителя без възражения. Тя е осчетоводена и при двете страни. Най – вече е осчетоводена, освен, че е осчетоводена при възложителя, тя е включена и в дневниците му за покупки по ЗДДС в съответния период – месец ноември 2020 г., които дневници той е претендирал пред данъчната администрация с цел да получи данъчно облекчение върху така начисленото от моя доверител в окончателната фактура ДДС. Той е получил данъчното облекчение под формата на данъчен кредит – възложителя, без каквито и да било възражения. Моля да обърнете внимание върху това, че в същия месец ноември 2020 г., когато пуска възложителят по договора, когато пуска предизвестие за разваляне на договора, в същия този месец, в същия този данъчен период ноември 2020 г., той си включва издадената му от моя доверител фактура с цел да получи данъчно облекчение, което не отговаря на

намеренията той да развали договора с обратна сила. Точно обратното. Съдебната практика в тази насока е категорична, че тогава, когато имаме включени фактури в Регистрите по ЗДДС това означава, че е приета услугата по тази фактура и е приета до размера на сумата по тази фактура.

Също така направили сме възражение още в писмения отговор по отношение на размера на иска, тъй като претенцията, както е направена включва и начисленото ДДС по фактурите. Моят доверител като е получил тези фактури авансовите и издавайки окончателната фактура, тъй също е начислил ДДС и съответно е останал задължен пред данъчната администрация по този начин - с начисляването на това ДДС. Именно, в резултат на това начисляване в последващата фактура, последващо издадената фактура от моя доверител, възложителят пък, издавайки първите авансови фактури, тъй си е получил данъчното облекчение под формата на данъчния кредит именно за това начислено ДДС. При него веднъж се получава по същата тази фактура окончателното получаване на облекчението, на данъчния кредит и на същото това основание той претендира и връщане на сумите от моя доверител поради разваляне на договор с обратно действие. Ако възложителя имаше някакви възражения, чисто счетоводно той трябваше да издаде в този период вместо да я включва в дневника за покупки, да издаде кредитно известие, с което кредитно известие да бъде осчетоводено при двете страни – на едното място със знак „плюс“, на другото със знак „минус“ и също да бъде включено в съответните регистри по начин, че данъчната администрация да е наясно, че с тази сделка в последствие са възниквали някакви други обстоятелства, които водят съответно и до други резултати при получаването или пък съответно връщане на данъчното облекчение, което се дава под формата на данъчен кредит в такива случаи. Това по отношение на размера на включването в претенцията на ДДС – то, това сме го направил като възражение още в писмения отговор, но изобщо не е коментирано в обжалваното решение, които считаме, че го прави неоснователно. С оглед на това, че съществуват категорични доказателства за приемането на извършените СМР и то до определена стойност, а именно стойността на фактурата, считаме, че съдът следваше да остави без уважение иска до този размер.

Ето защо считаме, че не е правилно, не е законосъобразно, не е съобразено със съдебната практика решението и моля да го отмените.

Претендираме разноски. Представям списък за разноски. Правя възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на противната страна.

Жалб. С. – Единственото, което искам да добавя е, че това изпълнението на този договор беше един процес, който започна от юни месец и продължи до октомври. През цялото това време са издавани тези авансови фактури, за които говорихме, а крайната е издадена септември месец. През това време аз съм работил, той ми е плащал.

Съдът счете делото за разяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА възможност на „Актъс“ ЕООД да представи писмена защита с препис за другата страна в процеса до 19.04.2023 г.

ПРИКЛЮЧВА устните състезания.

СЪОБЩАВА на страните, че ще обяви решението си в срок до 12.05.2023 год.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10:01 часа.

Председател: _____

Секретар: _____